

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubora Šeba a sudkýň JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci žalobcu **S., s.r.o., H.**, proti žalovanej **Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky**, Mierová 19, Bratislava, zastúpenej **B., s.r.o.**, advokátskou kanceláriou v B., **o zaplatenie 4 979 087,83 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 178/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 23. októbra 2007 č.k. 6 C 178/2006-909 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Co 298/2011, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia 4 979 087,83 € (150 000 000,- Sk) titulom náhrady škody na tom skutkovom základe, že žalobca sa úspešne uchádzal o poskytnutie nenávratného finančného príspevku, ktorý mu mal byť poskytnutý prostredníctvom S. (ďalej len "S.") na základe zmluvy uzavretej medzi S. a žalobcom z poverenia žalovanej. Vydanie poverenia žalovanou na uzavretie zmluvy bolo jedinou podmienkou majúcou vplyv na obdržanie nenávratného finančného príspevku. Žalovaná

konaním v rozpore s vykonávajúcimi predpismi ňou vydanými a v rozpore s dobrými mravmi žalobcovi spôsobila škodu v žalovanej výške, keď bez existencie právneho dôvodu zrušila poverenie S. na uzavretie zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, hoci projekt žalobcu bol schválený hodnotiacou komisiou, žalobcovi bol priznaný nenávratný finančný príspevok 150 000 000,- Sk a rozhodnutie hodnotiacej komisie bolo odsúhlasené ministrom žalovanej.

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 23. októbra 2007 č.k. 6 C 178/2006-909 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 150 000 000,- Sk (4 979 087,83 €) a trovy konania 3 791 808,- Sk (125 864,97 €) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie v zásade odôvodnil tým, že dospel k záveru, že boli naplnené všetky základné pojmové znaky predpokladané na vznik nároku na náhrady škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V konaní bolo preukázané, že žalovaná viacnásobne porušila svoje právne povinnosti, bol preukázaný vznik škody a bola tiež poukázaná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. apríla 2009 sp. zn. 3 Co 81/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 37 076,42 €. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko zo strany žalovanej nedošlo k porušeniu právnej povinnosti, žalobcovi nevznikla žiadna majetková ujma a inú škodu ani nepreukazoval. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že minister žalovanej bol povinný poveriť S. na uzavretie zmluvy a rozhodnutie hodnotiacej komisie o schválení nenávratného finančného príspevku, vykonané v súlade so schémou a potvrdené ministrom žalovanej považuje za právne nezáväzné. Poukázal na skutočnosť, že podľa § 18 ods. 1 zákona č. 231/1999 Z.z. na poskytnutie štátnej pomoci nie je právny nárok, preto neposkytnutie tejto pomoci nemôže byť titulom na vznik zodpovednostného nároku. Vzhľadom na to, že nedošlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovanej, nebol preukázaný vznik škody, nemohla byť preukazovaná ani príčinná súvislosť a zavinenie. Preto bolo potrebné žalobu zamietnuť. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Na dovolanie žalobcu proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. júna 2011 sp. zn. 4 Cdo 77/2010 rozsudok odvolacieho

súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho rozhodnutia dovolací súd uviedol (o.i.), že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali oba sudy nižšieho stupňa pri rozhodovaní, sú v prejednávanej veci postačujúce aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu. Vyslovil názor, že postup žalovanej (minister hospodárstva ako štatutárny zástupca žalovanej odvolal poverenie vydané S. na podpis zmluvy) bol v rozpore so Schémou podpory podnikateľských aktivít cestovného ruchu (ďalej len „schéma“), ako podzákoným právnym predpisom, vydaným samotnou žalovanou, ktorého právnym základom je zákon č. 231/1999 Z.z., Nariadenie Komisie (ES) č. 70/2001, ako aj Nariadenia Rady (ES) č. 659/1999, pričom schéma určovala záväzné kritériá pre dotknuté podnikateľské subjekty a pre inštitúcie zúčastnené v procese schvaľovania poskytovania štátnej pomoci, teda aj pre žalovanú. Pokiaľ žalovaná vlastnými vnútornými kontrolnými orgánmi prešetrovala, či žalobca splnil ustanovenia schémy týkajúce sa majetkového vysporiadania pozemkov, na ktorých mal byť realizovaný projekt a následne zrušila poverenie S. na podpis zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku žalobcovi, podľa názoru dovolacieho súdu tak prekročila svoju vecnú príslušnosť i právomoc. Takéto konanie žalovanej je možné považovať i za porušenie právnej povinnosti rámcovo vymedzenej v § 1 ods. 2 a § 5 ods. 3 zákona č. 231/1999 Z.z. a špecifikovanej v schéme, ktorá tvorí záväzný hmotnoprávny aj procesnoprávny rámec konania žalobcu i žalovanej. Dovolací súd sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že pred uzavretím zmluvy neexistovali na strane žalobcu a žalovanej vzájomne vynúiteľné práva a povinnosti, ktorých porušením by vznikol zodpovednostný nárok. Najmä momentom, kedy minister žalovanej rozhodol o schválení nenávratného finančného príspevku žalobcovi, ktoré má povahu správneho rozhodnutia, vznikol právny nárok na uzatvorenie zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku a na poskytnutie finančných prostriedkov. Pri zákonom uvádzanej neexistencii právneho nároku (§ 18 ods. 1 zákona č. 231/1999 Z.z.) nie je možné domáhať sa práva všetkým subjektom súkromného práva, avšak tie, ktoré splnia zákonné alebo od zákona odvodené podmienky, právo domáhať sa subjektívneho práva majú. Ide o zásadu istoty právnych vzťahov a zachovanie stability už legálne a dobromyseľne nadobudnutých práv. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo možné vyvodit', že žalobca splnil predpísané a predpokladané podmienky na uzatvorenie zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku a čerpanie prostriedkov vynaložených na realizáciu projektu. Dovolací súd vyslovil názor, že niet dôvodu spochybňovať ani príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a škodou vzniknutou žalobcovi, zavineným konaním žalovanej, ani výšku škody, ktorá

má povahu ušlého zisku, ktorú žalobca v prvostupňovom konaní preukazoval podrobnou dokumentáciou deklarujúcou jednotlivé položky oprávnene vynaložených nákladov na realizáciu projektu.

Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Co 298/2011 rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 23. októbra 2007 č.k. 6 C 178/2006-909 potvrdil. Svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým tým, že ako odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, skonštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý mal vykonaným dokazovaním preukázané všetky predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu, pričom jeho skutkové zistenia boli pre rozhodnutie vo veci postačujúce. Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil i právne posúdenie veci, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd a preto v celom rozsahu naň len odkázal.

Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 23. októbra 2007 č.k. 6 C 178/2006-909 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. februára 2012 č.k. 3 Co 298/2011 podal na základe (opakovaného) podnetu žalovanej mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p., nakoľko týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, vyžaduje to ochrana práv a právom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Navrhol uvedené rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie. V súvislosti s námietkou, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. generálny prokurátor v dôvodoch mimoriadneho dovolania poukázal na to, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd (ale aj dovolací súd) v napádaných rozhodnutiach posúdili zodpovednosť žalovanej ako všeobecnú občianskoprávnu zodpovednosť v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa toho aj vyhodnocovali splnenie predpokladov pre vznik tejto zodpovednosti avšak v zmysle zásady „lex specialis derogat legi generali“ bolo potrebné použiť na posudzovaný právny vzťah osobitný zákon, a to zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Použitie ustanovení všeobecného zákona by prichádzalo do úvahy v prípade, ak osobitný zákon neobsahuje príslušné ustanovenia. S odkazom na predpoklady úspešného uplatnenia náhrady škody, resp. vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. generálny prokurátor namietal, že v priebehu doterajšieho konania sa v žiadnom štádiu právne nekvalifikovalo a presne neidentifikovalo, v čom spočíva nezákonnosť rozhodnutia žalovanej v zmysle § 5

zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú štátnym orgánom, resp. jeho nesprávny úradný postup v zmysle § 9 tohto zákona, hoci je nepochybné, že išlo o nárok uplatňovaný proti orgánu verejnej moci, ktorý ako orgán verejnej správy konal a rozhodoval v konaní vedenom v zmysle zákona o štátnej pomoci. Odhliadnuc od skutočnosti, či bol postup žalovanej nesprávnym úradným postupom, keďže sa rozhodla pozastaviť podpis na zmluve o pridelení nenávratného finančného príspevku až do prešetrenia sťažnosti odborom kontroly ministerstva, mal odvolací súd v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu predmetného osobitného zákona vyjadrili. Už s ohľadom na obsah odvolania žalovanej malo byť súdom (odvolaciemu i dovolaciemu) zrejmé, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, čo samo osebe bolo dôvodom na postup podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. S odkazom na ustanovenia § 18 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci generálny prokurátor uviedol, že obe právne normy súdy v napádaných rozhodnutiach použili správne, avšak v oboch prípadoch došlo k ich nesprávnej interpretácii. V súvislosti s § 18 ods. 1 zákona o štátnej pomoci možno konštatovať, že zákonodarca nárok na štátnu pomoc nevybavil právnym nárokom, čo znamená, že vlastnosťou, obsahom tohto práva, nie je jeho vynutiteľnosť proti vôli povinného subjektu. Až na základe zmluvy, ktorá je novou právnou skutočnosťou, v zmysle § 18 ods. 2 zákona o štátnej pomoci vzniká oprávnenému subjektu, t.j. príjemcovi, právo na faktické poskytnutie konkrétnej štátnej pomoci a toto právo je vybavené aj nárokom, t.j. je žalovateľné. Odvolaciemu súdu vytkol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 298/2011 akceptoval záväzný právny názor dovolacieho súdu v uznesení sp. zn. 4 Cdo 77/2010, ktorý v zásade kopíruje právny názor prvostupňového súdu a takto ho prevzal do svojho mimoriadnym dovolaním napadnutého rozsudku napriek tomu, že tento právny názor je nesprávny. S ohľadom na uvedené je vylúčené, aby rozhodnutím hodnotiacej komisie o schválení podanej žiadosti o nenávratný finančný príspevok bol založený právny nárok žiadateľa na jeho poskytnutie, a že ďalšie úkony ministra sú len technickým vykonaním tohto rozhodnutia. Nemožno orgán, ktorý zriadi minister ako svoj poradný orgán, vybaviť takou rozhodovacou právomocou, aby jej rozhodnutím bol viazaný sám minister pri svojom konečnom rozhodnutí. V tomto smere sa javí názor súdu prvého stupňa vyslovený v rozsudku a podporený v stanovisku dovolacieho súdu ako ťažko pochopiteľný. Podľa toho podzákonný predpis, akým je schéma štátnej pomoci by mohol spôsobiť, že štátny orgán v zastúpení jeho štatutára – ministra by zrazu nebol povinný dodržiavať iné všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré existujú nezávisle od daného podzákonného predpisu. Ďalej prvostupňovému, ako aj odvolaciemu súdu vytkol, že posúdili vzniknutú ujmu žalobcovi ako ušlý zisk (teda,

čo mohol získať pri normálnom behu udalostí, alebo o čo by sa jeho majetok zväčšil nebyť škodlivej udalosti), pričom nie je zrejmé, na základe akých podkladov súd dospel k takémuto záveru. V spise sa nachádza prehľad vynaložených nákladov na realizáciu projektu predložený žalobcom. Pri chápaní škody ako ujmy, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, nie je možné podľa názoru generálneho prokurátora hovoriť o škode v pravom slova zmysle, ktorá žalobcovi v danom prípade vznikla. Odhliadnuc od uvedeného, súdy v konaní tiež neskúmali, či si žalobca splnil tzv. preventívnu povinnosť vyjadrenú v § 415 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by sa teoreticky pripustilo, že žalobcovi skutočne nejaká škoda vznikla, je v pochybnostiach, či si počínal tak, aby ku škode nedošlo. Žalobca si mal byť vedomý toho, že pokiaľ nemá s poskytovateľom uzavretú zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, refundácia jeho vynaložených nákladov je právne nenárokovateľná a pokiaľ začal s nejakými investičnými akciami bez tejto „poistky“, išiel do rizika. V súvislosti s námietkou, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) generálny prokurátor uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku obmedzil iba na konštatovanie dovolacieho súdu a z neho vyplývajúcu právnu viazanosť, že skutkový stav taký, ako ho zistil súd nižšieho stupňa, bol pre rozhodnutie postačujúci. Odvolací súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. svoj právny záver riadne neodôvodnil a v odôvodnení jeho rozhodnutia absentuje výpočet právnych predpisov, ktoré mala žalovaná porušiť. S tvrdeniami a argumentáciou žalovanej v odvolaní sa odvolací súd vôbec nevyporiadal v dôsledku čoho je rozsudok odvolacieho súdu plne nepresvedčivý a nepreskúmateľný. Tým, že svoje rozhodnutie odvolací súd jasne neodôvodnil, stalo sa arbitrárnym. Ak odvolací súd z ďalšieho posudzovania vylúčil otázku výšky škody, podľa názoru generálneho prokurátora postupoval nesprávne.

Žalovaná sa v písomnom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu v celom rozsahu stotožnila s jeho dôvodmi, vecnými a právnymi argumentmi, preto mu navrhla vyhovieť.

Žalobca sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor na základe podnetu účastnícky konania (§ 243e ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 243f ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2

O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Obligatorne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli v mimoriadnom dovolaní výslovne namietané a z obsahu spisu ani nevyplývajú.

Generálny prokurátor sa domnieva, že mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. K nesprávne právnemu posúdeniu veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.) dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právnemu posúdeniu veci ako prvostupňovým, tak aj odvolacím súdom, ktoré v napádaných rozhodnutiach posúdili zodpovednosť žalovanej ako všeobecnú občianskoprávnou zodpovednosť v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, v danom prípade nie je možné nič vytknúť (takéto právne posúdenie veci súdmi nižšieho stupňa nebolo vytýkané už ani v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2011 sp. zn. 4 Cdo 77/2010, ktorým bol - v poradí prvý - rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2009 sp. zn. 3 Co 81/2008 zrušený a vec bola vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie). V tejto súvislosti, pre úplnosť, považuje za dôležité dovolací

súd doplniť, že z obsahu spisu je zrejmé, že právna kvalifikácia zodpovednostného vzťahu medzi účastníkmi nebola sporná nielen v čase prvostupňového konania, ale ani v čase podania odvolania žalovanou proti rozsudku súdu prvého stupňa. Skutočnosť, že v danom prípade „na postup pri domnejšom náhrade škody by sa vzťahoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov“ namietala žalovaná až vo svojom písomnom „Vyjadrení“ z 24. apríla 2009 (v ten istý deň osobne podanom na odvolacom súde – č.l. 967 – 989 spisu), ktoré podľa obsahu nie je ničím iným, ako rozšírením rozsahu a dôvodov už podaného odvolania. Keďže lehota na podanie odvolania (v ktorej žalovaná aj odvolanie proti prvostupňovému rozsudku podala) žalovanej uplynula 25. januára 2008, pričom v zmysle ustanovenia § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie, nebolo povinnosťou odvolacieho súdu prihliadať na takéto doplnenie odvolania žalovanou, a pokiaľ sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením zodpovednostného vzťahu medzi účastníkmi tak, ako ho posúdil súd prvého stupňa i samotní účastníci konania, nebol dôvod ani na to, aby odvolací súd v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. vyzval účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu osobitného zákona (zákon č. 514/2003 Z.z.) vyjadrili. Pokiaľ generálny prokurátor uvádza, že ustanovenia § 18 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci súdy v napadnutých rozhodnutiach použili správne, nesprávne ich však interpretovali, s takýmto názorom sa dovolací súd nestotožňuje, pričom poukazuje na svoje stanovisko prezentované už v uznesení z 29. júna 2011 sp. zn. 4 Cdo 77/2010, v odôvodnení ktorého, o.i. uviedol, že „je pravdou, že právo na štátnu pomoc nie je od počiatku, teda v štádiu podávania návrhov a posudzovania hodnotiacou komisiou, vybavené nárokom. Až výsledky hodnotiacej komisie a rozhodnutie žalovanej, ako poskytovateľa pomoci, môžu individualizovať predmetný nárok a tým vzniká aj uchádzačovi právo, ktorého sa môže domáhať. Moment uzatvorenia zmluvy má vplyv iba na vznik zmluvných vzťahov. Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že pred uzatvorením zmluvy neexistovali na strane žalobcu a žalovanej vzájomne vynutiteľné práva a povinnosti, ktorých porušením by vznikol zodpovednostný nárok. Najmä momentom, kedy minister žalovanej rozhodol o schválení nenávratného finančného príspevku žalobcovi, ktoré má povahu správneho rozhodnutia, vznikol právny nárok na uzatvorenie zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku a na poskytnutie finančných prostriedkov. Pri zákonom uvádzanej neexistencii právneho nároku (§ 18 ods. 1 zákona č. 231/1999 Z.z.) nie je umožnené domáhať sa práva všetkým subjektom súkromného práva, avšak tie, ktoré splnia

zákonne alebo od zákona odvodené podmienky, právo domáhať sa subjektívneho práva majú. Ide o zásadu istoty právnych vzťahov a zachovanie stability už legálne a dobromyseľne nadobudnutých práv“. V nadväznosti na uvedené nemožno súhlasiť ani s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého nemožno orgán, ktorý zriadi minister ako svoj poradný orgán, vybaviť takou rozhodovacou právomocou, aby jej rozhodnutím bol viazaný sám minister pri svojom konečnom rozhodnutí. Neudržateľnosť tohto názoru vyplýva podľa názoru dovolacieho súdu zo skutočnosti, že rozhodnutím hodnotiacej komisie o schválení žalobcovho projektu a poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo štrukturálnych fondov EÚ odsúhlaseného podpredsedom vlády a ministra hospodárstva Slovenskej republiky, ktoré, ako už bolo vyššie uvedené, má povahu správneho rozhodnutia, je de facto rozhodnutím samotného ministra, z ktorého pre žalobcu vyplynulo legitímne očakávanie tak uzatvorenia zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ako aj poskytnutia finančných prostriedkov. Následný podpis ministra s dátumom 14.II.2006, bez uvedenia akéhokoľvek rozhodnutia, v kolónke „Informácie pre ministra“ č. 351/4100-2006 z 8.2.2006, vypracovanej sekciou podporných programov Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky vyhradenej pre „Rozhodnutie, závery ministra:“ (č.l. 240 – 242 spisu), podľa názoru dovolacieho súdu nemá náležitosti správneho rozhodnutia (ak niet rozhodnutia, nemožno kvalifikovať a presne identifikovať, v čom spočíva jeho nezákonnosť v zmysle § 5 zákona č. 514/2003 Z.z.). Pokiaľ dovolací súd už vo svojom rozhodnutí z 29. júna 2011 sp. zn. 4 Cdo 77/2010 vyslovil názor (od ktorého niet dôvodu ustúpiť) podľa ktorého postup žalovanej (minister hospodárstva ako štatutárny zástupca žalovanej odvolal poverenie vydané S. na podpis zmluvy) bol v rozpore so schémou, ako podzákonným právnym predpisom vydaným samotnou žalovanou, ktorého právnym základom je i zákon č. 231/1999 Z.z., Nariadenie Komisie (ES) č. 70/2001, ako aj Nariadenia Rady (ES) č. 659/1999, pričom schéma určovala záväzné kritériá pre dotknuté podnikateľské subjekty a pre inštitúcie zúčastnené v procese schvaľovania poskytovania štátnej pomoci, teda aj pre žalovanú, vôbec tým nenadradil podzákonný akt zákonu. Ak postup žalovanej bol v rozpore so schémou, pričom podľa § 1 ods. 2 veta druhá zákona č. 231/1999 Z.z. štátna pomoc sa môže poskytnúť v súlade s týmto zákonom, osobitnými zákonmi a právnymi predpismi Európskeho spoločenstva (ďalej len „spoločenstvo“) vzťahujúcimi sa na štátnu pomoc a v zmysle § 5 ods. 3 toho istého zákona, štátna pomoc sa môže poskytnúť podľa schém štátnej pomoci alebo ako individuálna štátna pomoc, takýmto postupom došlo k porušeniu právnej povinnosti rámcovo vymedzenej v cit. ustanoveniach § 1 ods. 2 a § 5 ods. 3 zákona č. 231/1999 Z.z. Tým

je v zásade vyriešená i otázka, že zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu tzv. preventívnej povinnosti vyjadrenej v § 415 Občianskeho zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že mimoriadny dovolateľ vyvodzuje nesprávne právne posúdenie vzniknutej ujmy žalobcovi súdmi ako ušlého zisku v podstate výlučne z hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa, ktoré podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotili. Medzi zákonnými dôvodmi, ktoré by oprávňovali mimoriadneho dovolateľa napadnúť právoplatné rozhodnutia súdov mimoriadnym dovolaním sa však dôvod, vzťahujúci sa k námietkam o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov v súvislosti s právnym posúdením veci, nenachádza.

Z ustanovenia § 132 O.s.p. totiž vyplýva, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi ako má z hľadiska pravdivosti ten – ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné pre rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd poukazuje na to, že dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. smeruje na pochybenia pri aplikácii práva na zistený skutkový stav a nie na pochybenia pri zisťovaní skutkového stavu veci. Z obsahu mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora v časti vzniknutej ujmy žalobcovi vyplýva, že mimoriadny dovolateľ pod nesprávnym právnym posúdením veci v skutočnosti namieta úplnosť a správnosť vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenie súdmi. Keďže za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 O.s.p. nemožno považovať nesúhlas mimoriadneho dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi (napr. R 42/1993), nemohol sa dovolací súd námietkami mimoriadneho dovolateľa týkajúcimi sa neúplnosťou a nesprávnosťou vyhodnotenia dokazovania súdmi zaoberať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať aj na to, že mimoriadne dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 243f ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto

sa mimoriadnym dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi, tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti správnym posúdením vecí, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní.

Pokiaľ generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a v tejto súvislosti poukazoval na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p., je potrebné uviesť, že súdy pri vyhotovovaní svojich rozhodnutí postupovali v súlade s citovaným zákonným ustanovením. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho písomne vyhotoveného rozhodnutia riadne uviedol, na základe akých dôkazov vykonaných v konaní, a na ne nadväzujúcich zákonných ustanovení vo veci meritórne rozhodol. Zároveň vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v § 157 ods. 2 O.s.p. zodpovedá aj mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý v súvislosti s už vyššie citovaným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2011 sp. zn. 4 Cdo 77/2010, v ktorom dovolací súd uviedol (o.i.), že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali oba súdy nižšieho stupňa pri rozhodovaní, sú v prejednávanej veci postačujúce aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu, s poukazom na ustanovenie § 243d ods. 1 veta druhá O.s.p. skonštatoval vecnú správnosť odvolaním napadnutého prvostupňového rozsudku, pričom v celom rozsahu, vrátane právneho posúdenia vecí, sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Preto, ak za tejto situácie sa odvolací súd obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ktorú možnosť mu dáva zákon v ustanovení § 219 ods. 2 O.s.p., pričom v časti odôvodnenia svojho rozhodnutia aj uviedol, ako sa vysporiadal s otázkou výšky škody, a z kých dôvodov nemožno jeho rozhodnutie, podľa názoru dovolacieho súdu, považovať za arbitrárne.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, v čom spočíva dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., t.j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto inou vadou konania je v zmysle konštantnej judikatúry súdov vadou konania, ktorá je (rovnako ako vady konania uvedené v § 237 O.s.p.) spôsobená porušením procesných noriem upravujúcich občianske súdne konanie. Medzi takéto vady patrí napr. skutočnosť, že rozhodnutie súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu z dôvodov, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd nepostupoval pri svojom rozhodovaní podľa § 213 O.s.p., že vo veci rozhodoval vecne nepríslušný súd prvého stupňa a odvolací súd v tomto smere jeho rozhodnutie nenapravil, že odvolací súd rozhodol o veci meritórne, hoci mal správne odvolanie odmietnuť a podobne. Takouto inou vadou konania nie je však hodnotenie dôkazov súdmi, pokiaľ bolo vykonané v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami, ako tomu bolo v preskúmvanej veci.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodné a preto ho podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania a ktorá úspech nemala (§ 148a ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková